

Arrest

nr. 301 254 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België op 14 januari 2019 binnenkwamen, dienden op 29 januari 2019 ieder een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 mei 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad in beroep (RvV 26 september 2022, nr. X).

1.3. Op 16 november 2022 dienden verzoekers ieder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming werd ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 29 juni 2023 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De beslissing genomen ten aanzien van M.O.P., die verzoeker bij aangetekende brief van 3 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/11/2022

Overdracht CGVS: 28/12/2022

U werd in het Engels gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 20 april 2023 van 13u07 tot 15u11. Uw advocaat meester BAUDOT, Caroline loco meester HARDY, Julien was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Edo-etnie te behoren en christen te zijn. U werd geboren in Ughieghedu. U woonde hier tot uw vertrek uit Nigeria op 18 maart 2016. Eind mei 2016 arriveerde u in Italië. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). Dit verzoek werd afgewezen. In januari 2019 reisde u naar België. U diende samen met uw partner A.R. een eerste VIB (hierna VIB1) in te België op 29 januari 2019. U verklaarde Nigeria verlaten te hebben omdat u en R. problemen hadden met uw dorpsgenoten nadat u had geweigerd om uw vader op te volgen als hoofdpriester van uw dorp. Daarnaast vreesde uw partner R. bij terugkeer vervolgd te worden door L. en M., de personen die haar van Libië naar Europa hadden gesmokkeld. Dit omdat ze haar schuld nog niet had afbetaald. Het CGVS nam op 13 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw partner R. Op 16 juni 2022 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 26 september 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende samen met uw partner R. een volgend VIB (hierna VVIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2022.

Op 10 januari 2023 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard.

U legde ter ondersteuning van uw VVIB verschillende documenten neer. Zo legde R. vier foto's van vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) voor. Later legde u via uw raadsman ook nog een attest voor van R. haar besnijdenis, alsook een attest dat aantoont dat uw dochter niet besneden is. Daarnaast legde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB nog een document neer dat aantoont wie uw partner haar grootvader was.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw volgende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggende dient te worden vastgesteld dat u het in uw huidige verzoek om internationale bescherming niet langer wilde hebben over uw eigen situatie en vrees bij terugkeer, namelijk dat u vreest om vervolgd te worden door uw dorpsgenoten (Notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, pp. 6, 9, 10). Wel verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat uw dochter O.P.U. VGV zal moeten ondergaan aan de hand van uw familie of door de familie van uw partner R.

Wat betreft de motieven die u heeft uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek, wordt er op gewezen dat het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam op 13 mei 2022 wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en

dat deze beoordeling door de RVV op 26 september 2022 werd bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt opgemerkt dat u geen nieuwe elementen aanhaalde betreffende de motieven die u reeds uiteenzette in uw vorige verzoek. Wel riep u een nieuw motief in, namelijk dat u vreest dat uw dochter O.P.U. VGV zal moeten ondergaan aan de hand van uw familie of door de familie van uw partner R., wat in uw vorige verzoek nog niet ten gronde werd onderzocht. Bijgevolg werd uw huidige verzoek ontvankelijk verklaard op 10 januari 2023 om dit motief aan gedegen onderzoek te onderwerpen.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS – alsook dat van uw partner R. – dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft het asielmotief dat u aanhaalde – de vrees voor uitvoering van VGV bij uw dochter – wordt er op gewezen dat dit geheel dezelfde vrees is die uw partner A.R. inriep. Hierover werd reeds geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat jullie U. niet kunnen behoeden tegen de uitvoering van deze VGV en er werd bijgevolg in haar hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien er geen geloof gehecht wordt aan het feit dat jullie dochter O.P.U. niet kunnen behoeden tegen de uitvoering van deze VGV, kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw partner, hieronder hernomen:

(...)

Er wordt op gewezen dat de ernst van de door u aangehaalde vrees – namelijk dat uw dochter bij terugkeer naar Nigeria VGV zou moeten ondergaan – bij voorbaat wordt gerelativeerd door het feit dat zowel u als uw partner P., deze vrees niet benoemden doorheen jullie eerste VIB-procedure.

Zo werd u tijdens uw derde persoonlijke onderhoud in het kader van uw VIB1 (dd. 2/03/2022) gevraagd of u nog een vrees had voor uw ongeboren kind dat u nog niet eerder had benoemd. U stelde van niet (Notities persoonlijk onderhoud 3, VIB 1, p. 23; hierna NPO3, VIB1). Nochtans verklaarde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB dat u reeds wist dat u een dochter zou krijgen in februari (notities persoonlijk onderhoud VVIB, hierna NPOVVIB, p. 6). U stelde bovendien dat u de vrees koesterde vanaf dat u op de hoogte was van het feit dat u een dochter zou krijgen (NPOVVIB, p. 8). Toen u er op werd gewezen dat u in uw vorige procedure werd gevraagd naar de vrees voor uw ongeboren dochter, stelde u dat dit niet het geval was en dat hierover niet werd gepraat. De dossierbehandelaar wees u er echter op dat u uw laatste interview had in maart – toen u reeds op de hoogte was van het feit dat u een dochter zou krijgen – en dat u toen expliciet werd gevraagd of u nog een extra vrees had met betrekking tot uw ongeboren kind waarop u stelde van niet. Toen de dossierbehandelaar u hierop wees, antwoordde u dat u zich dit niet herinnerde (NPOVVIB, p. 8). Er wordt op gewezen dat noch u noch P. tijdens de beroepsprocedure die u opstartte op 16 juni 2022, enkele dagen voor U's geboorte op 22 juni 2022, eveneens geen melding maakte van de vrees voor VGV. Nochtans werd er pas een definitief arrest geveld op 26 september 2022. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg waarom u nooit melding maakte van deze vrees tijdens uw beroepsprocedure, stelde u dat u op dat moment gewoon gefocust was op uw vorige verzoek en u dit gewoon was vergeten (NPOVVIB, p. 8).

Indien deze vrees voor besnijdenis van uw dochter U. daadwerkelijk dermate ernstig zou zijn dat u meent dat u omwille van deze vrees niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, dan kan er niet ingezien worden hoe u deze vrees “gewoon” zou vergeten. Het feit dat uzelf noch uw partner P. deze vrees eerder hebben aangehaald, relativeert dan ook de ernst van uw vrees bij voorbaat.

Verder is het zo dat uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel

wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Edo state waar de prevalentie in 2017, 37,1 procent bedroeg (zie administratief dossier).

Zodoende kan VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen, waar u echter niet in slaagde.

U verklaarde dat uw ouders en grootouders U. zouden besnijden omdat het normaal is, omdat iedereen in uw familie besneden is en dat ze dit zelfs achter uw rug zouden uitvoeren (NPOVVIB, p. 7). U haalde ook aan dat u uit een familie komt van de traditionele heerser van Ovbiomun (NPOVVIB, p. 11). Het is echter niet zo dat omdat uzelf en uw zussen werden besneden, dat dit een onoverkomelijk feit behoeft te zijn voor uw dochter U.. Immers blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat de beslissing om VGV uit te voeren hoofdzakelijk de ouders toekomt. Hoewel er ook wordt gewezen op mogelijke invloed door andere familieleden (voornamelijk de grootmoeder) of gemeenschapsleden met meer status, tonen verschillende studies aan dat het de ouders zijn die het laatste woord hebben omtrent deze beslissing – waarbij de vader de praktijk financiert en de vrouw de eigenlijke uitvoering en opvolging regelt. Bovendien is het zo dat wanneer er druk of invloed wordt uitgeoefend, dat deze zich in de regel beperkt tot het uiten van bedreigingen in verband met steun (zie administratief dossier).

Gezien uzelf en uw partner P. hebben aangegeven tegen de praktijk gekant te zijn, blijkt het risico op uitvoering van VGV voor uw dochter dan ook bij voorbaat weinig reëel.

Verder blijkt uit deze info, toegevoegd aan het administratieve dossier, dat ouders die zich verzetten tegen de besnijdenis van hun minderjarige kind in een gemeenschap die VGV toepast, maatschappelijk worden gediscrimineerd en worden uitgesloten omdat ze zich in strijd met de familiale en culturele tradities gedragen. Algemeen meent men echter dat deze houding van de gemeenschap niet kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade (zie administratief dossier). Het is dus aan u om concreet aan te tonen waarom u wél zou blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade.

Er wordt vooreerst gewezen op het feit dat er voor uw gezin (P., uzelf en uw kinderen I. en U.) geen verplichting bestaat om bij terugkeer naar Nigeria uw familie of die van P. in te lichten over jullie terugkeer, laat staan dat jullie verplicht zouden zijn om terug te keren naar uw familie of die van P. – of een maatschappij waarin VGV voor kinderen de heersende norm is.

Er wordt verder op gewezen dat u niet wist te overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde is dat u U. niet zou kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV bij terugkeer naar Nigeria.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens op de hoogte was van de mening van uw ouders betreffende de besnijdenis van U. Immers verklaarde u zelf dat u nooit met uw ouders of grootouders – noch met de ouders van P. – heeft gesproken over de besnijdenis van uw dochter (NPOVVIB, p. 10). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg hoe u dan met zekerheid kon zeggen dat ze u onder druk wilden zetten om de VGV van U uit te voeren, stelde u dat uw oudere zus M. een dochter kreeg rond dezelfde periode dat u beviel van uw eerstgeborene I (¶.../09/2019) en dat ze de dochter van M. toen hebben besneden. Hieruit leidde u af dat ze het ook bij uw dochter zouden willen doen (NPOVVIB, p. 10). Uw partner P. stelde eveneens dat hij geen contact had met uw ouders betreffende deze besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP VVIB, p. 7). Het feit dat noch u, noch P. een gesprek voerden met uw ouders betreffende de VGV van U en dat u bijgevolg het standpunt van uw ouders niet eens kent over de potentiële uitvoering van VGV bij U, betekent dan ook dat uw vrees voor de onvermijdelijke uitvoering van deze VGV louter op veronderstellingen gebaseerd is. Bijgevolg zijn de volgens uw verklaringen onvermijdelijke maatregelen die uw ouders of grootouders zouden ondernemen – namelijk de uitvoering van de VGV achter uw rug om – om U te onderwerpen aan VGV, eveneens gestoeld op veronderstellingen en puur hypothetisch. De stelling dat uw familie de VGV van U. onvermijdelijk achter uw rug zou uitvoeren is dan ook een blote bewering en op geen enkel objectief element gestoeld.

Wat betreft de druk die uitgaat van de familie van P. wordt er opgemerkt dat u verklaarde dat P. wel contact had met zijn moeder en dat zijn moeder wel degelijk vroeg naar de besnijdenis van U. de laatste keer dat ze belde. P. reageerde hier echter ontwijkend op en begon over iets anders wanneer ze hier over begon (NPOVVIB, p. 8).

Toen aan P. werd gevraagd hoe deze interactie verliep, stelde hij dat zijn moeder altijd vraagt of U. al besneden is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of hij zijn moeder ooit de redenen uitlegde waarom

hij dit niet wilde, ontweek hij de vraag en bleek uit zijn antwoorden dat hij dit niet deed. Hij verviel vervolgens in de algemene stelling dat als U. in Nigeria zou zijn dat ze ongetwijfeld zou moeten besneden worden, zonder ooit te concretiseren waarom dit onvermijdelijk was (NPOVVIB, p. 6). Het is dan ook allerminst zo dat uit de gesprekken met P. zijn moeder een onweerstaanbare druk blijkt om de VGV uit te voeren bij uw dochter U..

Het is dan ook zo dat afgezien van enkele gesprekken die P. had met zijn moeder over de VGV van U. – die echter niet verder gingen dan hij die vertelde dat hij het niet wilde voor U. waarop zijn moeder zei dat jullie dit wel moesten doen – er geen enkele indicatie is dat jullie daadwerkelijk danig onder druk zouden gezet worden door jullie familie dat jullie niet in staat zouden zijn om uw dochter U. te beschermen tegen de uitvoering van VGV.

Wat betreft uw verklaring dat de VGV van U. onvermijdelijk zou uitgevoerd worden achter uw rug waar jullie zich ook bevonden in Nigeria – waarover reeds werd opgemerkt dat dit een loutere hypothese is van u die op geen enkel objectief element is gestoeld – wordt er nog op gewezen dat zowel u als uw partner P. steeds vervielen in algemene opmerkingen en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de VGV van U. zonder echter ooit concrete redenen aan te bieden waarom jullie haar nu eigenlijk niet konden beschermen.

Zo wees de dossierbehandelaar u en P. er op dat uit COI blijkt dat de besnijdenis van vrouwen niet zo alomtegenwoordig was als jullie lieten uitschijnen én dat VGV reeds sinds 1999 illegaal was in Edo City. De dossierbehandelaar wees er doorheen jullie onderhouden op het CGVS dan ook verschillende keren op dat er in zo'n context toch mogelijkheden moesten zijn om uw dochter te beschermen tegen VGV. Jullie vervielen echter steeds opnieuw in dezelfde oppervlakkige antwoorden en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de uitvoering van de VGV bij U.. Zo stelde u dat de overheid het dan wel verboden had, maar dat het toch gewoon gebeurde op de meeste plaatsen en dat er voor u geen mogelijkheid was om U. te beschermen bij terugkeer naar Nigeria, omdat zelfs als uw ouders de VGV niet zouden uitvoeren, uw grootouders de besnijdenis wel zouden doen achter uw rug (NPOVVIB, p. 10-11). Wanneer P. op de prevalentie in Edo State werd gewezen, antwoordde hij dat Edo state de hoogste cijfers had – wat dus niet strookt met de eigenlijke statistieken (NPOP.VVIB, pp. 7); dat uzelf en zijn hele familie ook besneden waren – wat niet inhoudt dat uw dochter hetzelfde lot zou moeten ondergaan zonder dat u concreet kan aantonen waarom (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10); en dat de kans dat U. VGV moest ondergaan 100 procent was, zonder te concretiseren waarom het onvermijdelijk was (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10).

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat er zou gebeuren als u niet bij uw ouders zou wonen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat ze ook zouden komen. Gevraagd waarom ze zouden komen, stelde u dat ze misschien op bezoek zouden komen (NPOVVIB, p. 9). Toen u werd gevraagd wat er zou gebeuren als u en P. naar Nigeria zouden gaan zonder dit te vertellen aan jullie ouders, stelde u dat jullie zich niet kon verstoppen en dat ze u op een dag zouden bezoeken (NPOVVIB, p. 9). Gevraagd waarom u zich niet kon verstoppen, antwoordde u zonder daarbij daadwerkelijk een reden te geven - dat ze u zouden vinden omdat het jullie ouders zijn (NPOVVIB, p. 9). Gevraagd waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen als u in een ander deel van Nigeria zou wonen dan Benin City of Lagos – waar respectievelijk uw familie en die van P. wonen – stelde u dat ze u zelfs na een lange tijd zouden contacteren en het achter jullie rug zouden doen als jullie afwezig waren (NPOVVIB, p. 12). U stelde dat u niet in staat was om contact te vermijden met uw ouders, omdat u hen niet voor de eeuwigheid kon ontwijken (NPOVVIB, p. 12). Nochtans bleek uit verklaringen van zowel u als P. dat jullie er wel degelijk in waren geslaagd om het contact met uw ouders te verbreken (NPOVVIB, p. 9; notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP.VVIB, pp. 7-8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u wel in staat zou zijn om in België het contact te verbreken, maar dat er geen mogelijkheid zou zijn om dit contact verbroken te houden in een uitgestrekt land als Nigeria. De dossierbehandelaar wees u er dan ook op dat u er nochtans wel al in was geslaagd om sinds juni 2022 geen contact meer te hebben met uw ouders , waarop u naast de kwestie stelde dat u gestresseerd was en dat u ze ooit wel zou bellen (NPOVVIB, p. 9). Wanneer de dossierbehandelaar aan P. vroeg waarom jullie U. niet konden beschermen als jullie niet in de buurt van de familie of in een ander landsdeel zouden wonen, antwoordde hij eveneens oppervlakkig dat jullie zich niet konden verstoppen (NPOP.VVIB, p. 7).

Er wordt ook gewezen op het feit dat uit uw verklaringen en die van P. blijkt dat jullie nauwelijks hebben nagedacht over mogelijkheden om deze verminking van uw dochter tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van personen die werkelijk rekening houden met de potentiële verminking van hun dochter.

Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud gevraagd of u ooit al had nagedacht welke opties u had om uw dochter te beschermen van besnijdenis bij terugkeer naar Nigeria, stelde u dat u hier nog niet over had nagedacht (NPO, p. 11). Gevraagd waarom niet stelde u naast de kwestie dat zelfs als u een kinderjuf of opvang zou hebben, dat uw grootmoeder nog steeds zou kunnen komen en dat het moeilijk zou zijn om haar te beschermen (NPOVVIB, p. 11). Wanneer de dossierbehandelaar wenste te weten of u nooit verhalen had gehoord van mensen die er in slaagden om hun dochter te beschermen van besnijdenis en stelde dat u hier ook nooit onderzoek naar heeft gedaan (NPOVVIB, p. 12). Toen de dossierbehandelaar volhardde, stelde u dat u niet veel onderzoek deed, maar dat u wel wist dat ze het in Nigeria nog steeds doen, maar dat ze het niet op het internet plaatsen (NPOVVIB, p. 13). Aan uw partner P. werd eveneens gevraagd of hij ooit verhalen hoorde of onderzoek deed naar vrouwen die niet werden besneden in Nigeria, waarop hij echter gewoon stelde dat alle vrouwen in Nigeria besneden zijn en dat het niet mogelijk is om een meisje niet te besnijden (NPOP.VVIB, pp. 7). Ook deed hij nooit onderzoek naar anderen die probeerden om hun dochter onbesneden te laten, hij ging niet op zoek naar organisaties die mogelijks konden helpen, de enige beschermingsmogelijkheid die hij zag voor zijn dochter was bij het CGVS (NPOP.VVIB, p. 10). Gezien geen van jullie beiden op de hoogte was van beschermingsmogelijkheden voor jullie dochter of wat jullie precies konden doen om jullie dochter te beschermen binnen Nigeria, is de stelling dat jullie op geen enkele manier jullie dochter konden beschermen in Nigeria een blote bewering. Immers hebben jullie geen idee van de beschermingsmogelijkheden, die er nochtans wel degelijk zijn - gezien VGV in Nigeria geen algemeen en wijdverspreid fenomeen is.

Zoals eerder werd aangehaald wordt VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen beschouwd en diende u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen (zie boven). Uit bovenstaande mag het echter duidelijk zijn dat u en uw partner er niet in zijn geslaagd om de vrees voor VGV van uw dochter te concretiseren. Immers vervielen jullie beiden steeds opnieuw in dezelfde algemene verwijzingen en opmerkingen betreffende de onvermijdelijke VGV van uw dochter U. - namelijk dat het in Edo state en in jullie familie een praktijk is die alomtegenwoordig is; dat jullie familie het achter jullie rug zou doen eender waar in Nigeria; en dat er geen ontkomen aan was - zonder ooit op enige manier uit te weiden over de redenen waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde waren dat u U. niet zouden kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV indien u terug zou zijn in Nigeria.

Wat betreft de opmerkingen die u en uw partner P. maakten over de medische problemen van uw zoon I. en het feit dat er geen goede hospitalisatie is in Nigeria (NPOP.VVIB, p. 11), wordt er op gewezen dat dit probleem louter van medische aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voor de beoordeling van de mogelijkheden om uw behandeling in Nigeria verder te zetten, dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie).

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat uw dochter U. VGV zal moeten ondergaan onder invloed van uw familie en de familie van uw partner P..

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 09/05/2023. Op 10/05/2023 maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over aan het CGVS. Er wordt hierover opgemerkt dat een deel van de opmerkingen die u maakte simpelweg herhalingen zijn van wat er in de notities van het persoonlijke onderhoud te lezen valt. Zo bracht u correcties aan op pagina 5 van de NPOVVIB, namelijk dat u naar het ziekenhuis ging om te controleren of u en uw dochter besneden waren en dat u wel degelijk besneden was en uw dochter niet. Dit kan ook opgemaakt worden uit de NPOVVIB, p. 5. Over pagina 13 maakte u de opmerking dat u niet veel research deed, maar dat u wel zocht op google, maar niets kon vinden en dat ze niet alles op het internet plaatsen (NPOVVIB, p. 13). Ook dit valt gewoon af te leiden uit de NPOVVIB, p. 13.

Zonder paginanummers te vermelden stelde u dat u de vrees voor besnijdenis niet aanhaalde omdat u gefocust was op het vorige onderhoud en dat u niet werd gevraagd over uw dochter – wat eveneens te lezen valt in de NPOVVIB, p. 8). Verder merkte u ook nog op dat u uw familie niet kon zeggen dat u deze

besnijdenis niet wilde, omdat ze geloven dat een meisje losbandig zal zijn en niet in staat om bij een man te blijven – wat ook weer een herhaling is van wat in de NPOVVIB neergeschreven staat. Wat betreft de andere opmerkingen wordt erover opgemerkt dat deze niets wijzigen aan de hierboven gemaakte conclusies. Zo merkte u op over pagina 7 dat P. geen contact meer had met uw ouders sinds de geboorte van U. en dat u niet wist of uw ouders u nog hebben proberen contacteren – in plaats van te stellen dat ze geen contact meer hadden opgenomen (NPOVVIB, p. 7). Over pagina 11 van de NPOVVIB meldde u dat uw grootvader drie vrouwen heeft en niet drie kinderen, maar dat hij veel kinderen heeft die op verschillende plaatsen wonen in Nigeria. U zei verder nog dat uw grootvader twee kinderen heeft van uw grootmoeder. Dit is echter niet relevant. Verder stelde u nog, zonder paginanummers te vermelden, dat het P. was die uw ouders belde en dan de telefoon doorgaf aan u. U stelde ook dat u geen contact wilde opnemen met uw familie in Nigeria omdat u nog niet stabiel was (NPOVVIB, p. 6). Ook voegde u toe – in reactie op de vraag waarom u uw kind alleen zou achterlaten met uw ouder – dat u uw kind niet kan meenemen naar uw werk en dat uw grootmoeder de VGV zou uitvoeren achter uw rug, zelfs als het uw ouders niet waren (NPOVVIB, p. 11). U stelde verder nog in de correcties dat de dossierbehandelaar volgende zaken zou toegevoegd hebben aan uw verklaringen: dat u niet nooit meer in contact zou staan met uw familie (NPOVVIB, p. 9) en dat uw familie de laatste keer dat ze belden vertelden dat er besnijdenis moest zijn en dat als u dit niet zou doen dat er dan iets zou gebeuren (NPOVVIB, p. 9). Er wordt op gewezen dat de correcties die u aanvoerde op de notities van uw persoonlijk onderhoud geenszins de eerder gemaakte vaststellingen kunnen wijzigen.

Over de documenten die u voorlegde worden volgende zaken opgemerkt. Wat betreft het attest van uw ondergane VGV wordt opgemerkt dat dit louter bewijst dat u het slachtoffer werd van VGV, wat niet in twijfel wordt getrokken. Zoals eerder werd aangehaald betekent dit echter niet dat uw dochter U. hetzelfde lot zou ondergaan bij terugkeer naar Nigeria. Wat betreft het attest van uw dochter haar (niet) ondergane VGV wordt opgemerkt dat dit louter aantoont dat uw dochter niet besneden is. Wat betreft de vier foto's die u voorlegde die VGV dienen uit te beelden, wordt opgemerkt dat deze niet relevant zijn voor uw persoonlijk verhaal, daar u ze louter aanvoert om aan te tonen wat VGV is. Wat betreft de foto die P. neerlegde over uw grootvader wordt opgemerkt dat deze hoogstens kunnen aantonen dat een man genaamd A.E.M. de traditionele heerser is van Ovbiomun. Dit document kan echter hoogstens aantonen dat er een evenement was op 28 januari 2017 dat werd georganiseerd in de compound van deze man.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar

veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

(...)

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 09/05/2023. U maakte opmerkingen over op 10/05/2023. U stelde dat er geschreven werd dat u stelde dat de mensen geen bedreiging waren, terwijl ze wel degelijk een bedreiging zijn, op pagina 7 van de notities. Verder herbevestigde u nogmaals dat er geen mogelijkheden tot bescherming zijn in Nigeria. Deze opmerkingen veranderen niets aan de eerder gemaakte vaststellingen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De beslissing genomen ten aanzien van A.R., die verzoekster bij aangetekende brief van 3 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/11/2022

Overdracht CGVS: 28/12/2022

U werd in het Engels gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 8 maart 2023 van 9u35 tot 12u. Uw advocaat meester BAUDOT, Caroline loco meester HARDY, Julien was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Owan-etnie te behoren en christen te zijn. U werd geboren in Benin City, de stad waarin u ook woonde tot uw vertrek uit Nigeria op 18 maart 2016. Eind mei 2016 arriveerde u in Italië. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). Dit verzoek werd afgewezen. In januari 2019 reisde u naar België. U diende samen met uw partner O.M. P. een eerste VIB (hierna VIB1) in te België op 29 januari 2019. U verklaarde Nigeria verlaten te hebben omdat u en P. problemen hadden met de dorpsgenoten van P. nadat hij had geweigerd om zijn vader op te volgen als hoofdpriester van zijn dorp. Daarnaast vreesde u bij terugkeer vervolgd te worden door L. en M., de personen die u van Libië naar Europa hadden gesmokkeld. Dit omdat u uw schuld nog niet had afbetaald. Het CGVS nam op 13 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw partner P. Op 16 juni 2022 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 22/06/2022 beviel u van jullie dochter O. P. U. Op 26 september 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende samen met uw partner P. een volgend VIB (hierna VVIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2022.

Op 10 januari 2023 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard.

U legde ter ondersteuning van uw VVIB verschillende documenten neer. Zo legde u vier foto's van vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) voor. Later legde u via uw raadsman ook nog een attest voor van uw eigen besnijdenis, alsook een attest dat aantoonde dat uw dochter O.P.U. niet besneden is.

Daarnaast legde uw partner P. tijdens zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van zijn VVIB nog een foto neer van HRH A.E.M.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw volgende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggende dient te worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming enerzijds baseert op dezelfde motieven die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek, namelijk dat u vreest om vervolgd te worden door de dorpsgenoten van uw partner M.P.O. en u bij terugkeer naar Nigeria vreest vervolgd te worden door L en M.M., de mensen die u van Libië naar Europa brachten, omdat u hen nog geld verschuldigd bent (vragenlijst volgend verzoek, vraag 17, vraag 20). Anderzijds verklaart u in het kader van uw huidige verzoek ook dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat uw dochter O. P. U. VGV zal moeten ondergaan aan de hand van uw familie of door de familie van uw partner P.

Wat betreft de motieven die u heeft uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek, wordt er op gewezen dat het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam op 13 mei 2022 wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de RVV op 26 september 2022 werd bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt opgemerkt dat u geen nieuwe elementen aanhaalde betreffende de motieven die u reeds uiteenzette in uw vorige verzoek. Wel riep u een nieuw motief in, namelijk dat u vreest dat uw dochter U. VGV zal moeten ondergaan aan de hand van uw familie of door de familie van uw partner P., wat in uw vorige verzoek nog niet ten gronde werd onderzocht. Bijgevolg werd uw huidige verzoek ontvankelijk verklaard op 10 januari 2023 om dit motief aan gedegen onderzoek te onderwerpen.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS – alsook dat van uw partner P. – dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de vluchtelingenstatus of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er wordt op gewezen dat de ernst van de door u aangehaalde vrees – namelijk dat uw dochter bij terugkeer naar Nigeria VGV zou moeten ondergaan – bij voorbaat wordt gerelativeerd door het feit dat zowel u als uw partner P., deze vrees niet benoemden doorheen jullie eerste VIB-procedure.

Zo werd u tijdens uw derde persoonlijke onderhoud in het kader van uw VIB1 (dd. 2/03/2022) gevraagd of u nog een vrees had voor uw ongeboren kind dat u nog niet eerder had benoemd. U stelde van niet (Notities persoonlijk onderhoud 3, VIB 1, p. 23; hierna NPO3, VIB1). Nochtans verklaarde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB dat u reeds wist dat u een dochter zou krijgen in februari (notities persoonlijk onderhoud VVIB, hierna NPOVVIB, p. 6). U stelde bovendien dat u de vrees koesterde vanaf dat u op de hoogte was van het feit dat u een dochter zou krijgen (NPOVVIB, p. 8).

Toen u er op werd gewezen dat u in uw vorige procedure werd gevraagd naar de vrees voor uw ongeboren dochter, stelde u dat dit niet het geval was en dat hierover niet werd gepraat. De dossierbehandelaar wees u er echter op dat u uw laatste interview had in maart – toen u reeds op de hoogte was van het feit dat u

een dochter zou krijgen – en dat u toen expliciet werd gevraagd of u nog een extra vrees had met betrekking tot uw ongeboren kind waarop u stelde van niet. Toen de dossierbehandelaar u hierop wees, antwoordde u dat u zich dit niet herinnerde (NPOVVIB, p. 8). Er wordt op gewezen dat noch u noch P. tijdens de beroepsprocedure die u opstartte op 16 juni 2022, enkele dagen voor U.'s geboorte op 22 juni 2022, eveneens geen melding maakte van de vrees voor VGV. Nochtans werd er pas een definitief arrest geveld op 26 september 2022. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg waarom u nooit melding maakte van deze vrees tijdens uw beroepsprocedure, stelde u dat u op dat moment gewoon gefocust was op uw vorige verzoek en u dit gewoon was vergeten (NPOVVIB, p. 8).

Indien deze vrees voor besnijdenis van uw dochter U. daadwerkelijk dermate ernstig zou zijn dat u meent dat u omwille van deze vrees niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, dan kan er niet ingezien worden hoe u deze vrees “gewoon” zou vergeten. Het feit dat uzelf noch uw partner P. deze vrees eerder hebben aangehaald, relativeert dan ook de ernst van uw vrees bij voorbaat.

Verder is het zo dat uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Edo state waar de prevalentie in 2017, 37,1 procent bedroeg (zie administratief dossier).

Zodoende kan VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen, waar u echter niet in slaagde.

U verklaarde dat uw ouders en grootouders U. zouden besnijden omdat het normaal is, omdat iedereen in uw familie besneden is en dat ze dit zelfs achter uw rug zouden uitvoeren (NPOVVIB, p. 7). U haalde ook aan dat u uit een familie komt van de traditionele heerser van Ovbiomun (NPOVVIB, p. 11). Het is echter niet zo dat omdat uzelf en uw zussen werden besneden, dat dit een onoverkomelijk feit behoeft te zijn voor uw dochter U.. Immers blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat de beslissing om VGV uit te voeren hoofdzakelijk de ouders toekomt. Hoewel er ook wordt gewezen op mogelijke invloed door andere familieleden (voornamelijk de grootmoeder) of gemeenschapsleden met meer status, tonen verschillende studies aan dat het de ouders zijn die het laatste woord hebben omtrent deze beslissing – waarbij de vader de praktijk financiert en de vrouw de eigenlijke uitvoering en opvolging regelt. Bovendien is het zo dat wanneer er druk of invloed wordt uitgeoefend, dat deze zich in de regel beperkt tot het uiten van bedreigingen in verband met steun (zie administratief dossier).

Gezien uzelf en uw partner P. hebben aangegeven tegen de praktijk gekant te zijn, blijkt het risico op uitvoering van VGV voor uw dochter dan ook bij voorbaat weinig reëel.

Verder blijkt uit deze info, toegevoegd aan het administratief dossier, dat ouders die zich verzetten tegen de besnijdenis van hun minderjarige kind in een gemeenschap die VGV toepast, maatschappelijk worden gediscrimineerd en worden uitgesloten omdat ze zich in strijd met de familiale en culturele tradities gedragen. Algemeen meent men echter dat deze houding van de gemeenschap niet kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade (zie administratief dossier). Het is dus aan u om concreet aan te tonen waarom u wél zou blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade.

Er wordt vooreerst gewezen op het feit dat er voor uw gezin (P., uzelf en uw kinderen I. en U.) geen verplichting bestaat om bij terugkeer naar Nigeria uw familie of die van P. in te lichten over jullie terugkeer, laat staan dat jullie verplicht zouden zijn om terug te keren naar uw familie of die van P. – of een maatschappij waarin VGV voor kinderen de heersende norm is.

Er wordt verder op gewezen dat u niet wist te overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde is dat u U. niet zou kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV bij terugkeer naar Nigeria.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens op de hoogte was van de mening van uw ouders betreffende de besnijdenis van U.. Immers verklaarde u zelf dat u nooit met uw ouders of grootouders – noch met de ouders van P. – heeft gesproken over de besnijdenis van uw dochter (NPOVVIB, p. 10).

Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg hoe u dan met zekerheid kon zeggen dat ze u onder druk wilden zetten om de VGV van U. uit te voeren, stelde u dat uw oudere zus M. een dochter kreeg rond dezelfde periode dat u beviel van uw eerstgeborene I. ([...]09/2019) en dat ze de dochter van Maureen toen hebben besneden. Hieruit leidde u af dat ze het ook bij uw dochter zouden willen doen (NPOVVIB,

p. 10). Uw partner P. stelde eveneens dat hij geen contact had met uw ouders betreffende deze besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP.VVIB, p. 7). Het feit dat noch u, noch P. een gesprek voerden met uw ouders betreffende de VGV van U. en dat u bijgevolg het standpunt van uw ouders niet eens kent over de potentiële uitvoering van VGV bij U., betekent dan ook dat uw vrees voor de onvermijdelijke uitvoering van deze VGV louter op veronderstellingen gebaseerd is. Bijgevolg zijn de volgens uw verklaringen onvermijdelijke maatregelen die uw ouders of grootouders zouden ondernemen – namelijk de uitvoering van de VGV achter uw rug om – om U. te onderwerpen aan VGV, eveneens gestoeld op veronderstellingen en puur hypothetisch. De stelling dat uw familie de VGV van U. onvermijdelijk achter uw rug zou uitvoeren is dan ook een blote bewering en op geen enkel objectief element gestoeld.

Wat betreft de druk die uitgaat van de familie van P. wordt er opgemerkt dat u verklaarde dat P. wel contact had met zijn moeder en dat zijn moeder wel degelijk vroeg naar de besnijdenis van U. de laatste keer dat ze belde. P. reageerde hier echter ontwijkend op en begon over iets anders wanneer ze hier over begon (NPOVVIB, p. 8). Toen aan P. werd gevraagd hoe deze interactie verliep, stelde hij dat zijn moeder altijd vraagt of U. al besneden is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of hij zijn moeder ooit de redenen uitlegde waarom hij dit niet wilde, ontweek hij de vraag en bleek uit zijn antwoorden dat hij dit niet deed. Hij verviel vervolgens in de algemene stelling dat als U. in Nigeria zou zijn dat ze ongetwijfeld zou moeten besneden worden, zonder ooit te concretiseren waarom dit onvermijdelijk was (NPOP.VVIB, p. 6). Het is dan ook allerm minst zo dat uit de gesprekken met P. zijn moeder een onweerstaanbare druk blijkt om de VGV uit te voeren bij uw dochter U..

Het is dan ook zo dat afgezien van enkele gesprekken die P. had met zijn moeder over de VGV van U. – die echter niet verder gingen dan hij die vertelde dat hij het niet wilde voor U. waarop zijn moeder zei dat jullie dit wel moesten doen – er geen enkele indicatie is dat jullie daadwerkelijk danig onder druk zouden gezet worden door jullie familie dat jullie niet in staat zouden zijn om uw dochter U. te beschermen tegen de uitvoering van VGV.

Wat betreft uw verklaring dat de VGV van U. onvermijdelijk zou uitgevoerd worden achter uw rug waar jullie zich ook bevonden in Nigeria – waarover reeds werd opgemerkt dat dit een loutere hypothese is van u die op geen enkel objectief element is gestoeld – wordt er nog op gewezen dat zowel u als uw partner P. steeds vervielen in algemene opmerkingen en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de VGV van U. zonder echter ooit concrete redenen aan te bieden waarom jullie haar nu eigenlijk niet konden beschermen.

Zo wees de dossierbehandelaar u en P. er op dat uit COI blijkt dat de besnijdenis van vrouwen niet zo alomtegenwoordig was als jullie lieten uitschijnen én dat VGV reeds sinds 1999 illegaal was in Edo City. De dossierbehandelaar wees er doorheen jullie onderhouden op het CGVS dan ook verschillende keren op dat er in zo'n context toch mogelijkheden moesten zijn om uw dochter te beschermen tegen VGV. Jullie vervielen echter steeds opnieuw in dezelfde oppervlakkige antwoorden en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de uitvoering van de VGV bij U.. Zo stelde u dat de overheid het dan wel verboden had, maar dat het toch gewoon gebeurde op de meeste plaatsen en dat er voor u geen mogelijkheid was om U. te beschermen bij terugkeer naar Nigeria, omdat zelfs als uw ouders de VGV niet zouden uitvoeren, uw grootouders de besnijdenis wel zouden doen achter uw rug (NPOVVIB, p. 10-11). Wanneer P. op de prevalentie in Edo State werd gewezen, antwoordde hij dat Edo state de hoogste cijfers had – wat dus niet strookt met de eigenlijke statistieken (NPOP.VVIB, pp. 7); dat uzelf en zijn hele familie ook besneden waren – wat niet inhoudt dat uw dochter hetzelfde lot zou moeten ondergaan zonder dat u concreet kan aantonen waarom (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10); en dat de kans dat U. VGV moest ondergaan 100 procent was, zonder te concretiseren waarom het onvermijdelijk was (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10).

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat er zou gebeuren als u niet bij uw ouders zou wonen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat ze ook zouden komen. Gevraagd waarom ze zouden komen, stelde u dat ze misschien op bezoek zouden komen (NPOVVIB, p. 9). Toen u werd gevraagd wat er zou gebeuren als u en P. naar Nigeria zouden gaan zonder dit te vertellen aan jullie ouders, stelde u dat jullie zich niet kon verstoppen en dat ze u op een dag zouden bezoeken (NPOVVIB, p. 9). Gevraagd waarom u zich niet kon verstoppen, antwoordde u zonder daarbij daadwerkelijk een reden te geven - dat ze u zouden vinden omdat het jullie ouders zijn (NPOVVIB, p. 9).

Gevraagd waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen als u in een ander deel van Nigeria zou wonen dan Benin City of Lagos – waar respectievelijk uw familie en die van P. wonen – stelde u dat ze u zelfs na een lange tijd zouden contacteren en het achter jullie rug zouden doen als jullie afwezig waren (NPOVVIB, p. 12). U stelde dat u niet in staat was om contact te vermijden met uw ouders, omdat u hen

niet voor de eeuwigheid kon ontwijken (NPOVVIB, p. 12). Nochtans bleek uit verklaringen van zowel u als P. dat jullie er wel degelijk in waren geslaagd om het contact met uw ouders te verbreken (NPOVVIB, p. 9; notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP.VVIB, pp. 7-8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u wel in staat zou zijn om in België het contact te verbreken, maar dat er geen mogelijkheid zou zijn om dit contact verbroken te houden in een uitgestrekt land als Nigeria. De dossierbehandelaar wees u er dan ook op dat u er nochtans wel al in was geslaagd om sinds juni 2022 geen contact meer te hebben met uw ouders, waarop u naast de kwestie stelde dat u gestresseerd was en dat u ze ooit wel zou bellen (NPOVVIB, p. 9). Wanneer de dossierbehandelaar aan P. vroeg waarom jullie U. niet konden beschermen als jullie niet in de buurt van de familie of in een ander landsdeel zouden wonen, antwoordde hij eveneens oppervlakkig dat jullie zich niet konden verstoppen (NPOP.VVIB, p. 7).

Er wordt ook gewezen op het feit dat uit uw verklaringen en die van P. blijkt dat jullie nauwelijks hebben nagedacht over mogelijkheden om deze vermindering van uw dochter tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van personen die werkelijk rekening houden met de potentiële vermindering van hun dochter.

Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud gevraagd of u ooit al had nagedacht welke opties u had om uw dochter te beschermen van besnijdenis bij terugkeer naar Nigeria, stelde u dat u hier nog niet over had nagedacht (NPO, p. 11). Gevraagd waarom niet stelde u naast de kwestie dat zelfs als u een kinderopvang of opvang zou hebben, dat uw grootmoeder nog steeds zou kunnen komen en dat het moeilijk zou zijn om haar te beschermen (NPOVVIB, p. 11). Wanneer de dossierbehandelaar wenste te weten of u nooit verhalen had gehoord van mensen die er in slaagden om hun dochter te beschermen van besnijdenis en stelde dat u hier ook nooit onderzoek naar heeft gedaan (NPOVVIB, p. 12). Toen de dossierbehandelaar volhardde, stelde u dat u niet veel onderzoek deed, maar dat u wel wist dat ze het in Nigeria nog steeds doen, maar dat ze het niet op het internet plaatsen (NPOVVIB, p. 13). Aan uw partner P. werd eveneens gevraagd of hij ooit verhalen hoorde of onderzoek deed naar vrouwen die niet werden besneden in Nigeria, waarop hij echter gewoon stelde dat alle vrouwen in Nigeria besneden zijn en dat het niet mogelijk is om een meisje niet te besnijden (NPOP.VVIB, pp. 7). Ook deed hij nooit onderzoek naar anderen die probeerden om hun dochter onbesneden te laten, hij ging niet op zoek naar organisaties die mogelijks konden helpen, de enige beschermingsmogelijkheid die hij zag voor zijn dochter was bij het CGVS (NPOP.VVIB, p. 10). Gezien geen van jullie beiden op de hoogte was van beschermingsmogelijkheden voor jullie dochter of wat jullie precies konden doen om jullie dochter te beschermen binnen Nigeria, is de stelling dat jullie op geen enkele manier jullie dochter konden beschermen in Nigeria een blote bewering. Immers hebben jullie geen idee van de beschermingsmogelijkheden, die er nochtans wel degelijk zijn - gezien VGV in Nigeria geen algemeen en wijdverspreid fenomeen is.

Zoals eerder werd aangehaald wordt VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen beschouwd en diende u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen (zie boven). Uit bovenstaande mag het echter duidelijk zijn dat u en uw partner er niet in zijn geslaagd om de vrees voor VGV van uw dochter te concretiseren. Immers vervielen jullie beiden steeds opnieuw in dezelfde algemene verwijzingen en opmerkingen betreffende de onvermijdelijke VGV van uw dochter U. - namelijk dat het in Edo state en in jullie familie een praktijk is die alomtegenwoordig is; dat jullie familie het achter jullie rug zou doen eender waar in Nigeria; en dat er geen ontkomen aan was - zonder ooit op enige manier uit te weiden over de redenen waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde waren dat u U. niet zouden kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV indien u terug zou zijn in Nigeria.

Wat betreft de opmerkingen die u en uw partner P. maakten over de medische problemen van uw zoon I. en het feit dat er geen goede hospitalisatie is in Nigeria (NPOP.VVIB, p. 11), wordt er op gewezen dat dit probleem louter van medische aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voor de beoordeling van de mogelijkheden om uw behandeling in Nigeria verder te zetten, dient u zich te richten tot de geëigende procedure.

Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (procedure voor medische regularisatie).

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat uw dochter U. VGV zal moeten ondergaan onder invloed van uw familie en de familie van uw partner P.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 09/05/2023. Op 10/05/2023 maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over aan het CGVS. Er wordt hierover opgemerkt dat een deel van de opmerkingen die u maakte simpelweg herhalingen zijn van wat er in de notities van het persoonlijke onderhoud te lezen valt. Zo bracht u correcties aan op pagina 5 van de NPOVVIB, namelijk dat u naar het ziekenhuis ging om te controleren of u en uw dochter besneden waren en dat u wel degelijk besneden was en uw dochter niet. Dit kan ook opgemaakt worden uit de NPOVVIB, p. 5. Over pagina 13 maakte u de opmerking dat u niet veel research deed, maar dat u wel zocht op google, maar niets kon vinden en dat ze niet alles op het internet plaatsen (NPOVVIB, p. 13). Ook dit valt gewoon af te leiden uit de NPOVVIB, p. 13. Zonder paginanummers te vermelden stelde u dat u de vrees voor besnijdenis niet aanhaalde omdat u gefocust was op het vorige onderhoud en dat u niet werd gevraagd over uw dochter – wat eveneens te lezen valt in de NPOVVIB, p. 8). Verder merkte u ook nog op dat u uw familie niet kon zeggen dat u deze besnijdenis niet wilde, omdat ze geloven dat een meisje losbandig zal zijn en niet in staat om bij een man te blijven – wat ook weer een herhaling is van wat in de NPOVVIB neergeschreven staat. Wat betreft de andere opmerkingen wordt erover opgemerkt dat deze niets wijzigen aan de hierboven gemaakte conclusies. Zo merkte u op over pagina 7 dat P. geen contact meer had met uw ouders sinds de geboorte van U. en dat u niet wist of uw ouders u nog hebben proberen contacteren – in plaats van te stellen dat ze geen contact meer hadden opgenomen (NPOVVIB, p. 7). Over pagina 11 van de NPOVVIB meldde u dat uw grootvader drie vrouwen heeft en niet drie kinderen, maar dat hij veel kinderen heeft die op verschillende plaatsen wonen in Nigeria. U zei verder nog dat uw grootvader twee kinderen heeft van uw grootmoeder. Dit is echter niet relevant. Verder stelde u nog, zonder paginanummers te vermelden, dat het P. was die uw ouders belde en dan de telefoon doorgaf aan u. U stelde ook dat u geen contact wilde opnemen met uw familie in Nigeria omdat u nog niet stabiel was (NPOVVIB, p. 6). Ook voegde u toe – in reactie op de vraag waarom u uw kind alleen zou achterlaten met uw ouder – dat u uw kind niet kan meenemen naar uw werk en dat uw grootmoeder de VGV zou uitvoeren achter uw rug, zelfs als het uw ouders niet waren (NPOVVIB, p. 11). U stelde verder nog in de correcties dat de dossierbehandelaar volgende zaken zou toegevoegd hebben aan uw verklaringen: dat u niet nooit meer in contact zou staan met uw familie (NPOVVIB, p. 9) en dat uw familie de laatste keer dat ze belden vertelden dat er besnijdenis moest zijn en dat als u dit niet zou doen dat er dan iets zou gebeuren (NPOVVIB, p. 9). Er wordt op gewezen dat de correcties die u aanvoerde op de notities van uw persoonlijk onderhoud geenszins de eerder gemaakte vaststellingen kunnen wijzigen.

Over de documenten die u voorlegde worden volgende zaken opgemerkt. Wat betreft het attest van uw ondergane VGV wordt opgemerkt dat dit louter bewijst dat u het slachtoffer werd van VGV, wat niet in twijfel wordt getrokken. Zoals eerder werd aangehaald betekent dit echter niet dat uw dochter U. hetzelfde lot zou ondergaan bij terugkeer naar Nigeria. Wat betreft het attest van uw dochter haar (niet) ondergane VGV wordt opgemerkt dat dit louter aantoonde dat uw dochter niet besneden is. Wat betreft de vier foto's die u voorlegde die VGV dienen uit te beelden, wordt opgemerkt dat deze niet relevant zijn voor uw persoonlijk verhaal, daar u ze louter aanvoert om aan te tonen wat VGV is. Wat betreft de foto die P. neerlegde over uw grootvader wordt opgemerkt dat deze hoogstens kunnen aantonen dat een man genaamd A.E.M. de traditionele heerser is van Ovbiomun. Dit document kan echter hoogstens aantonen dat er een evenement was op 28 januari 2017 dat werd georganiseerd in de compound van deze man.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn

in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder wordt er nog op gewezen dat er in het kader van het VVIB dat uw partner P. indiende eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen. Dit gezien uw partner dezelfde vrees inriep als u, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze niet geloofwaardig was.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

De Raad merkt op dat commissaris-generaal niet verscheen noch werd vertegenwoordigd ter terechtzitting van 12 januari 2023.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt echter niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoekers te erkennen als vluchteling hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS van 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS van 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een appreciatiefout en een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers benadrukken vooreerst de onbetwiste elementen omtrent hun respectievelijk profielen, namelijk dat ze Edo-Owan christenen zijn afkomstig uit Ughieghedu en Benin City en dat verzoekster haar vrouwelijke familieleden allen besneden zijn.

Verzoekers brengen informatie aan over vrouwelijke genitale verminking en verwijzen naar landeninformatie en rechtspraak van de Raad. De prevalentie van het risico op genitale verminking in Nigeria varieert volgens verschillende criteria: regio, etniciteit, leeftijd, religie en de sociale en familiale context waarin meisjes en vrouwen die aan excisie worden blootgesteld leven.

Het enige criterium waarop de bestreden beslissing zich baseert is echter de houding van de ouders. Deze enkele, bevooroordeelde en onvolledige analyse is onvoldoende om het door de verzoekers gelopen risico objectief te beoordelen.

In feite loopt de dochter van verzoekster een hoog risico op genitale verminking, aangezien zij voldoet aan verschillende vooropgestelde criteria. Immers komt vrouwelijke genitale verminking vaak voor in Edo-State, veelal voor de leeftijd van 5 jaar, wordt een significant deel van christenen besneden, komt dit vaak voor bij de armste families en is haar moeder ook besneden.

Aangaande de vermeende laattijdigheid van het invoeren van hun vrees, wijzen verzoekers op het gegeven dat hun kind op het moment van hun eerste verzoek om internationale bescherming nog niet geboren was. Verzoekers wisten ook niet dat ze deze vrees nog tijdens de beroepsprocedure konden opwerpen.

Waar de bestreden beslissing poneert dat verzoekers discreet dienen te blijven bij een eventuele terugkeer, stellen verzoekers dat er zodoende wordt geïmpliceerd dat er voor hen wel degelijk een risico tot vervolging bestaat indien ze dit niet zouden doen.

De bestreden beslissing stelt verder dat de druk van de families van verzoekers niet zwaarwichtig genoeg is. Verzoekers wijzen echter op de volgende feiten, namelijk dat het nichtje van verzoekster is besneden in 2019, dat beide verzoekers uit een traditionele familie komen, de moeder van verzoeker reeds heeft gevraagd naar de besnijdenis van hun dochter en dat voor hun respectievelijke families het nodig is dat hun dochter wordt besneden opdat ze een toekomst zou hebben.

Het verwijt dat verzoekers niet zouden hebben nagedacht over de verschillende opties is niet dienstig. Immers, hun beste optie is om niet terug te keren naar Nigeria zodat hun dochter niet wordt besneden. Gezien de gevolgen van een dergelijke praktijk voor een kind, is het redelijk te begrijpen dat je als ouder geen enkel risico wil nemen.

Verzoekers benadrukken dat ze hun dochter niet heel hun leven kunnen beschermen. Zelfs zouden verzoekers hun families niet informeren, zelfs zouden verzoekers verborgen leven, blijft een risico bestaan dat hun families van hun aanwezigheid in Nigeria horen en de nodige stappen ondernemen om contact met hen op te nemen en hun dochter proberen te verminken.

Verzoekers brengen ook een nieuw element aan. Verzoekers hebben onlangs contact gehad met de familie van verzoekster die haar opbelde omdat de smokkelaars die haar vlucht naar Europa organiseerden, en haar mishandelden, hen contacteerden om hen te bedreigen. De smokkelaars hebben begin juli 2023 de vader van verzoekster opgebeld om druk op hem uit te oefenen gezien de beschuldigingen van verzoekster tegen hen.

Eenzijds versterkt dit element de spanningen tussen verzoekster en haar familie en verhoogt het dus het risico op besnijdenis van hun dochter.

Anderzijds versterkt dit element de door verzoekster aangevoerde vrees om in geval van terugkeer naar haar land te worden vervolgd door de mensenhandelaars die haar reis naar Europa hebben georganiseerd en die haar hebben gebruikt voor mensenhandel.

Verzoekers lichten de mensenhandel van Nigeriaanse vrouwen toe en de daarbij horende risico's aan de hand van landeninformatie en rechtspraak.

Verzoekster heeft een verhoogd risico om slachtoffer te worden van represailles aangezien ze bedreigd werd, en haar familie, door haar smokkelaars.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissingen oordelen op goede gronden dat er geen gegronde vrees kan worden vastgesteld in hoofde van verzoekers daar ze de vrees omwille van hun dochter op geen eerder moment vermeldden tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming (i), er uit de objectieve informatie voorhanden niet blijkt dat vrouwelijke genitale verminking een wijdverspreid fenomeen is (ii), de beslissing tot besnijdenis vooral uitgaat van de ouders (iii), het weigeren van het besnijden geenszins leidt tot vervolging in de Nigeriaanse context (iv) en de druk uitgaande van de families van verzoekers niet van die orde is dat ze hun dochter niet zouden kunnen beschermen tegen de uitvoering van een besnijdenis (v).

Verzoekers kunnen geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissingen.

Zo merken de bestreden beslissingen vooreerst terecht op dat verzoekers' laattijdige aanhalen van de vrees omwille van hun dochter afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid:

“Er wordt op gewezen dat de ernst van de door u aangehaalde vrees – namelijk dat uw dochter bij terugkeer naar Nigeria VGV zou moeten ondergaan – bij voorbaat wordt gerelativeerd door het feit dat zowel u als uw partner P., deze vrees niet benoemden doorheen jullie eerste VIB-procedure.

Zo werd u tijdens uw derde persoonlijke onderhoud in het kader van uw VIB1 (dd. 2/03/2022) gevraagd of u nog een vrees had voor uw ongeboren kind dat u nog niet eerder had benoemd. U stelde van niet (Notities persoonlijk onderhoud 3, VIB 1, p. 23; hierna NPO3, VIB1). Nochtans verklaarde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB dat u reeds wist dat u een dochter zou krijgen in februari (notities persoonlijk onderhoud VVIB, hierna NPOVVIB, p. 6). U stelde bovendien dat u de vrees koesterde vanaf dat u op de hoogte was van het feit dat u een dochter zou krijgen (NPOVVIB, p. 8). Toen u er op werd gewezen dat u in uw vorige procedure werd gevraagd naar de vrees voor uw ongeboren dochter, stelde u dat dit niet het geval was en dat hierover niet werd gepraat. De dossierbehandelaar wees u er echter op dat u uw laatste interview had in maart – toen u reeds op de hoogte was van het feit dat u een dochter zou krijgen – en dat u toen expliciet werd gevraagd of u nog een extra vrees had met betrekking tot uw ongeboren kind waarop u stelde van niet. Toen de dossierbehandelaar u hierop wees, antwoordde u dat u zich dit niet herinnerde (NPOVVIB, p. 8). Er wordt op gewezen dat noch u noch P. tijdens de beroepsprocedure die u opstartte op 16 juni 2022, enkele dagen voor U's geboorte op 22 juni 2022, eveneens geen melding maakte van de vrees voor VGV. Nochtans werd er pas een definitief arrest geveld op 26 september 2022. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg waarom u nooit melding maakte van deze vrees tijdens uw beroepsprocedure, stelde u dat u op dat moment gewoon gefocust was op uw vorige verzoek en u dit gewoon was vergeten (NPOVVIB, p. 8).

Indien deze vrees voor besnijdenis van uw dochter U. daadwerkelijk dermate ernstig zou zijn dat u meent dat u omwille van deze vrees niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, dan kan er niet ingezien worden hoe u deze vrees “gewoon” zou vergeten. Het feit dat uzelf noch uw partner P. deze vrees eerder hebben aangehaald, relativeert dan ook de ernst van uw vrees bij voorbaat.”

Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat hun dochter op het moment van hun eerste verzoek om internationale bescherming niet geboren was en een vrees zou worden bestempeld als louter hypothetisch. Zulks verweer is echter niet dienstig in het licht van de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt immers pertinent opgemerkt dat verzoekster in het kader van het eerste verzoek om

internationale bescherming specifiek werd bevraagd of ze een vrees koesterde voor haar ongeboren dochter, doch hier stelde geen vrees omtrent te ervaren. Verzoekster zou later ontkennen dat een zulke vraag werd gesteld. De stelling dat verzoekers niets vermeldden van hun vrees omwille van hun dochter, omdat dit geenszins in overweging zou worden genomen door de commissaris-generaal, kan in het kader van de voorgaande vaststellingen niet anders worden beschouwd als een *post-factum* vergoelijking van verzoekers teneinde hun vermeende vrees omtrent hun dochter te legitimeren. Indien verzoekers reeds werkelijk een vrees koesterden omwille van hun dochter ten tijde van hun eerste verzoek om internationale bescherming, hadden ze dit redelijkerwijze eerder vermeld, temeer daar ze hierover specifiek werden bevraagd. De Raad wijst hierbij op de medewerkingsplicht waarbij verzoekers de verplichting hebben om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek om internationale bescherming en het aan hen is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek.

Waar verzoekers nog stellen dat hun raadsman hen niet vergewiste van het feit dat ze tijdens hun beroepsprocedure nog bijkomende elementen konden aanvoeren, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die overigens niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekster. Verzoekster werd immers in het kader van het huidige verzoek om internationale bescherming gevraagd waarom ze deze vrees niet vermeldde in het kader van de beroepsprocedure, waarop ze stelde het 'gewoon was vergeten' (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8).

Vervolgens merken de bestreden beslissingen terecht op dat op basis van de objectieve informatie geenszins kan worden besloten dat vrouwelijke genitale verminking een wijdverspreid fenomeen is in Nigeria en de keuze voornamelijk aan de ouders toekomt:

“Verder is het zo dat uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Edo state waar de prevalentie in 2017, 37,1 procent bedroeg (zie administratief dossier)

Zodoende kan VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen, waar u echter niet in slaagde.

U verklaarde dat uw ouders en grootouders U. zouden besnijden omdat het normaal is, omdat iedereen in uw familie besneden is en dat ze dit zelfs achter uw rug zouden uitvoeren (NPOVVIB, p. 7). U haalde ook aan dat u uit een familie komt van de traditionele heerser van Ovbiomun (NPOVVIB, p. 11). Het is echter niet zo dat omdat uzelf en uw zussen werden besneden, dat dit een onoverkomelijk feit behoeft te zijn voor uw dochter U. Immers blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat de beslissing om VGV uit te voeren hoofdzakelijk de ouders toekomt. Hoewel er ook wordt gewezen op mogelijke invloed door andere familieleden (voornamelijk de grootmoeder) of gemeenschapsleden met meer status, tonen verschillende studies aan dat het de ouders zijn die het laatste woord hebben omtrent deze beslissing – waarbij de vader de praktijk financiert en de vrouw de eigenlijke uitvoering en opvolging regelt. Bovendien is het zo dat wanneer er druk of invloed wordt uitgeoefend, dat deze zich in de regel beperkt tot het uiten van bedreigingen in verband met steun (zie administratief dossier).

Gezien uzelf en uw partner P. hebben aangegeven tegen de praktijk gekant te zijn, blijkt het risico op uitvoering van VGV voor uw dochter dan ook bij voorbaat weinig reëel.

Verder blijkt uit deze info, toegevoegd aan het administratief dossier, dat ouders die zich verzetten tegen de besnijdenis van hun minderjarige kind in een gemeenschap die VGV toepast, maatschappelijk worden gediscrimineerd en worden uitgesloten omdat ze zich in strijd met de familiale en culturele tradities gedragen. Algemeen meent men echter dat deze houding van de gemeenschap niet kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade (zie administratief dossier). Het is dus aan u om concreet aan te tonen waarom u wél zou blootgesteld worden aan vervolging of ernstige schade.”

Verzoekers halen in hun verzoekschrift landeninformatie aan waaruit verschillende socio-culturele factoren blijken die een invloed hebben op de keuze tot besnijdenis.

De door verzoekers aangebrachte informatie, die in eenzelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissingen zich baseren, doet echter geen afbreuk aan de omstandig gemotiveerde stelling dat de keuze hoofdzakelijk de ouders toekomt. Het feit dat de familieleden van verzoekers eveneens zijn besneden doet hieraan geen afbreuk, zoals eveneens door de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt.

Nog merken de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekers hun respectievelijke familieleden niet moeten inlichten over hun terugkeer:

“Er wordt vooreerst gewezen op het feit dat er voor uw gezin (P., uzelf en uw kinderen I. en U.) geen verplichting bestaat om bij terugkeer naar Nigeria uw familie of die van P. in te lichten over jullie terugkeer, laat staan dat jullie verplicht zouden zijn om terug te keren naar uw familie of die van P. – of een maatschappij waarin VGV voor kinderen de heersende norm is.”

Verzoekers menen in hun verzoekschrift dat dit motief een impliciete erkenning inhoudt van een reëel risico tot vervolging. De Raad is echter van oordeel dat dit een louter feitelijke vaststelling vanwege de bestreden beslissingen betreft, waaruit verder geen impliciete motieven blijken. Het motief past in het geheel van de motivering waarom verzoekers de internationale bescherming wordt geweigerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat dit motief op zich de bestreden beslissingen determineert en een onregelmatigheid van dit motief een nood aan internationale bescherming aantoot. Tot slot merken de bestreden beslissingen immers op uitgebreide en pertinente wijze op dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekers hun dochter niet zouden kunnen beschermen tegen een besnijdenis:

“Er wordt verder op gewezen dat u niet wist te overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde is dat u U. niet zou kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV bij terugkeer naar Nigeria.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens op de hoogte was van de mening van uw ouders betreffende de besnijdenis van U.. Immers verklaarde u zelf dat u nooit met uw ouders of grootouders – noch met de ouders van P. – heeft gesproken over de besnijdenis van uw dochter (NPOVVIB, p. 10). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg hoe u dan met zekerheid kon zeggen dat ze u onder druk wilden zetten om de VGV van U. uit te voeren, stelde u dat uw oudere zus M. een dochter kreeg rond dezelfde periode dat u beviel van uw eerstgeborene I. ([...]09/2019) en dat ze de dochter van M. toen hebben besneden. Hieruit leidde u af dat ze het ook bij uw dochter zouden willen doen (NPOVVIB, p. 10). Uw partner P. stelde eveneens dat hij geen contact had met uw ouders betreffende deze besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP.VVIB, p. 7). Het feit dat noch u, noch P. een gesprek voerden met uw ouders betreffende de VGV van U. en dat u bijgevolg het standpunt van uw ouders niet eens kent over de potentiële uitvoering van VGV bij U., betekent dan ook dat uw vrees voor de onvermijdelijke uitvoering van deze VGV louter op veronderstellingen gebaseerd is. Bijgevolg zijn de volgens uw verklaringen onvermijdelijke maatregelen die uw ouders of grootouders zouden ondernemen – namelijk de uitvoering van de VGV achter uw rug om – om U. te onderwerpen aan VGV, eveneens gestoeld op veronderstellingen en puur hypothetisch. De stelling dat uw familie de VGV van U. onvermijdelijk achter uw rug zou uitvoeren is dan ook een blote bewering en op geen enkel objectief element gestoeld.

Wat betreft de druk die uitgaat van de familie van P. wordt er opgemerkt dat u verklaarde dat P. wel contact had met zijn moeder en dat zijn moeder wel degelijk vroeg naar de besnijdenis van U. de laatste keer dat ze belde. P. reageerde hier echter ontwijkend op en begon over iets anders wanneer ze hier over begon (NPOVVIB, p. 8). Toen aan P. werd gevraagd hoe deze interactie verliep, stelde hij dat zijn moeder altijd vraagt of U. al besneden is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of hij zijn moeder ooit de redenen uitlegde waarom hij dit niet wilde, ontweek hij de vraag en bleek uit zijn antwoorden dat hij dit niet deed. Hij verviel vervolgens in de algemene stelling dat als U. in Nigeria zou zijn dat ze ongetwijfeld zou moeten besneden worden, zonder ooit te concretiseren waarom dit onvermijdelijk was (NPOP.VVIB, p. 6). Het is dan ook allerm minst zo dat uit de gesprekken met P. zijn moeder een onweerstaanbare druk blijkt om de VGV uit te voeren bij uw dochter U.

Het is dan ook zo dat afgezien van enkele gesprekken die P. had met zijn moeder over de VGV van U. – die echter niet verder gingen dan hij die vertelde dat hij het niet wilde voor U. waarop zijn moeder zei dat jullie dit wel moesten doen – er geen enkele indicatie is dat jullie daadwerkelijk danig onder druk zouden gezet worden door jullie familie dat jullie niet in staat zouden zijn om uw dochter U. te beschermen tegen de uitvoering van VGV.

Wat betreft uw verklaring dat de VGV van U. onvermijdelijk zou uitgevoerd worden achter uw rug waar jullie zich ook bevonden in Nigeria – waarover reeds werd opgemerkt dat dit een loutere hypothese is van u die op geen enkel objectief element is gestoeld – wordt er nog op gewezen dat zowel u als uw partner P. steeds vervielen in algemene opmerkingen en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de

VGV van U. zonder echter ooit concrete redenen aan te bieden waarom jullie haar nu eigenlijk niet konden beschermen.

Zo wees de dossierbehandelaar u en P. er op dat uit COI blijkt dat de besnijdenis van vrouwen niet zo alomtegenwoordig was als jullie lieten uitschijnen én dat VGV reeds sinds 1999 illegaal was in Edo City. De dossierbehandelaar wees er doorheen jullie onderhouden op het CGVS dan ook verschillende keren op dat er in zo'n context toch mogelijkheden moesten zijn om uw dochter te beschermen tegen VGV. Jullie vervielen echter steeds opnieuw in dezelfde oppervlakkige antwoorden en verwijzingen naar het onvermijdelijke karakter van de uitvoering van de VGV bij U.. Zo stelde u dat de overheid het dan wel verboden had, maar dat het toch gewoon gebeurde op de meeste plaatsen en dat er voor u geen mogelijkheid was om U. te beschermen bij terugkeer naar Nigeria, omdat zelfs als uw ouders de VGV niet zouden uitvoeren, uw grootouders de besnijdenis wel zouden doen achter uw rug (NPOVVIB, p. 10-11). Wanneer P. op de prevalentie in Edo State werd gewezen, antwoordde hij dat Edo state de hoogste cijfers had – wat dus niet strookt met de eigenlijke statistieken (NPOP.VVIB, pp. 7); dat uzelf en zijn hele familie ook besneden waren – wat niet inhoudt dat uw dochter hetzelfde lot zou moeten ondergaan zonder dat u concreet kan aantonen waarom (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10); en dat de kans dat U. VGV moest ondergaan 100 procent was, zonder te concretiseren waarom het onvermijdelijk was (NPOP.VVIB, pp. 7, 9, 10).

Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg wat er zou gebeuren als u niet bij uw ouders zou wonen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat ze ook zouden komen. Gevraagd waarom ze zouden komen, stelde u dat ze misschien op bezoek zouden komen (NPOVVIB, p. 9). Toen u werd gevraagd wat er zou gebeuren als u en P. naar Nigeria zouden gaan zonder dit te vertellen aan jullie ouders, stelde u dat jullie zich niet kon verstoppen en dat ze u op een dag zouden bezoeken (NPOVVIB, p. 9). Gevraagd waarom u zich niet kon verstoppen, antwoordde u - zonder daarbij daadwerkelijk een reden te geven - dat ze u zouden vinden omdat het jullie ouders zijn (NPOVVIB, p. 9). Gevraagd waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen als u in een ander deel van Nigeria zou wonen dan Benin City of Lagos – waar respectievelijk uw familie en die van P. wonen – stelde u dat ze u zelfs na een lange tijd zouden contacteren en het achter jullie rug zouden doen als jullie afwezig waren (NPOVVIB, p. 12). U stelde dat u niet in staat was om contact te vermijden met uw ouders, omdat u hen niet voor de eeuwigheid kon ontwijken (NPOVVIB, p. 12). Nochtans bleek uit verklaringen van zowel u als P. dat jullie er wel degelijk in waren geslaagd om het contact met uw ouders te verbreken (NPOVVIB, p. 9; notities persoonlijk onderhoud P. VVIB, hierna NPOP.VVIB, pp. 7-8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u wel in staat zou zijn om in België het contact te verbreken, maar dat er geen mogelijkheid zou zijn om dit contact verbroken te houden in een uitgestrekt land als Nigeria. De dossierbehandelaar wees u er dan ook op dat u er nochtans wel al in was geslaagd om sinds juni 2022 geen contact meer te hebben met uw ouders, waarop u naast de kwestie stelde dat u gestresseerd was en dat u ze ooit wel zou bellen (NPOVVIB, p. 9). Wanneer de dossierbehandelaar aan P. vroeg waarom jullie U. niet konden beschermen als jullie niet in de buurt van de familie of in een ander landsdeel zouden wonen, antwoordde hij eveneens oppervlakkig dat jullie zich niet konden verstoppen (NPOP.VVIB, p. 7).

Er wordt ook gewezen op het feit dat uit uw verklaringen en die van P. blijkt dat jullie nauwelijks hebben nagedacht over mogelijkheden om deze verminking van uw dochter tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van personen die werkelijk rekening houden met de potentiële verminking van hun dochter.

Zo werd u tijdens het persoonlijke onderhoud gevraagd of u ooit al had nagedacht welke opties u had om uw dochter te beschermen van besnijdenis bij terugkeer naar Nigeria, stelde u dat u hier nog niet over had nagedacht (NPO, p. 11). Gevraagd waarom niet stelde u naast de kwestie dat zelfs als u een kinderjuf of opvang zou hebben, dat uw grootmoeder nog steeds zou kunnen komen en dat het moeilijk zou zijn om haar te beschermen (NPOVVIB, p. 11). Wanneer de dossierbehandelaar wenste te weten of u nooit verhalen had gehoord van mensen die er in slaagden om hun dochter te beschermen van besnijdenis en stelde dat u hier ook nooit onderzoek naar heeft gedaan (NPOVVIB, p. 12). Toen de dossierbehandelaar volhardde, stelde u dat u niet veel onderzoek deed, maar dat u wel wist dat ze het in Nigeria nog steeds doen, maar dat ze het niet op het internet plaatsen (NPOVVIB, p. 13).

Aan uw partner P. werd eveneens gevraagd of hij ooit verhalen hoorde of onderzoek deed naar vrouwen die niet werden besneden in Nigeria, waarop hij echter gewoon stelde dat alle vrouwen in Nigeria besneden zijn en dat het niet mogelijk is om een meisje niet te besnijden (NPOP.VVIB, pp. 7). Ook deed hij nooit onderzoek naar anderen die probeerden om hun dochter onbesneden te laten, hij ging niet op zoek naar organisaties die mogelijks konden helpen, de enige beschermingsmogelijkheid die hij zag voor zijn dochter was bij het CGVS (NPOP.VVIB, p. 10). Gezien geen van jullie beiden op de hoogte was van beschermingsmogelijkheden voor jullie dochter of wat jullie precies konden doen om jullie dochter te

beschermen binnen Nigeria, is de stelling dat jullie op geen enkele manier jullie dochter konden beschermen in Nigeria een blote bewering. Immers hebben jullie geen idee van de beschermingsmogelijkheden, die er nochtans wel degelijk zijn - gezien VGV in Nigeria geen algemeen en wijdverspreid fenomeen is.

Zoals eerder werd aangehaald wordt VGV in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen beschouwd en diende u de vrees voor besnijdenis van uw dochter concreet aan te tonen (zie boven). Uit bovenstaande mag het echter duidelijk zijn dat u en uw partner er niet in zijn geslaagd om de vrees voor VGV van uw dochter te concretiseren. Immers vervielen jullie beiden steeds opnieuw in dezelfde algemene verwijzingen en opmerkingen betreffende de onvermijdelijke VGV van uw dochter U. - namelijk dat het in Edo state en in jullie familie een praktijk is die alomtegenwoordig is; dat jullie familie het achter jullie rug zou doen eender waar in Nigeria; en dat er geen ontkomen aan was - zonder ooit op enige manier uit te weiden over de redenen waarom u uw dochter niet zou kunnen beschermen.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat de druk die uw familie en de familie van P. zouden uitoefenen ter uitvoering van de VGV op U., alsook de maatregelen die ze zouden treffen ter uitvoering van de VGV op U., van die orde waren dat u U. niet zouden kunnen beschermen tegen de uitvoering van de VGV indien u terug zou zijn in Nigeria."

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar de druk van hun respectievelijke families en het feit dat de vrouwelijke familieleden veelal besneden zijn. Verzoekers komen aangaande de motieven in de bestreden beslissingen op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van hun verklaringen tijdens de persoonlijk onderhoud. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijven. Gezien de motieven in de bestreden beslissingen niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Aangaande het verwijt dat verzoekers niet zouden hebben nagedacht over de verscheidene beschermingsopties in Nigeria, stellen ze in hun verzoekschrift dat de beste optie niet terugkeren naar Nigeria is. Verzoekers doen hiermee op geen enkele wijze afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen waarin terecht wordt vastgesteld dat verzoekers niet het minste onderzoek deden om beschermingsalternatieven te onderzoeken in Nigeria, een land waar genitale vrouwelijke verminking geen wijdverspreid fenomeen is.

Verzoekers stellen nog in hun verzoekschrift dat ze hun dochter niet haar gehele leven zullen kunnen beschermen. Met deze algemene bewering doen verzoekers echter geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissingen waaruit genoegzaam blijkt dat er in hoofde van de dochter van verzoekster geen gegronde vrees voor een besnijdenis kan worden vastgesteld.

Vervolgens halen verzoekers in hun verzoekschrift een bijkomend motief aan. Verzoekster haar familie zou worden gecontacteerd door de smokkelaars die haar naar Europa brachten en eerder mishandelden.

De Raad merkt echter op dat de door verzoekers aangehaalde vervolging door deze smokkelaars geen nieuw element betreft. Verzoekers stelden immers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming dat ze vervolging vreesden vanwege voormelde smokkelaars. Er werd echter geen geloof gehecht aan de beweerde vervolging die verzoekers vreesden vanwege deze smokkelaars, hetgeen werd bevestigd in beroep door de Raad (RvV 26 september 2022, nr. 277 834).

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde of een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoekers beweren in hun verzoekschrift dat de familie van verzoekster werd gecontacteerd door de smokkelaars, maar brengt hiervan geen enkel concreet bewijsstuk bij.

Een zulke blote bewering stelt de vaststellingen gemaakt in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming niet in een ander daglicht. Evenmin kan de door verzoekers aangehaalde algemene landeninformatie de voorgaande beoordeling in twijfel trekken, zonder deze op hun eigen persoon te betrekken. Bijgevolg slagen verzoekers er niet in om enige vervolging vanwege smokkelaars in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken, noch enige verwante problematiek die hieruit zou volgen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissingen:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio’s waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekers voeren geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Edo State in Nigeria.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP